

Cu ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu am ajuns să intrăm într-un an nou. Întotdeauna cea dintâi zi a Anului Nou pentru noi are o întreită semnificație, zi în care prăznuim Tăierea împrejur a Domnului nostru Iisus Hristos într-o zi de la naștere, pomenirea de peste an a Sfântului Vasile cel Mare și desigur Anul Nou. În acest an această zi este și Sâmbăta înaintea Botezului Domnului.

La 8 zile după naștere Pruncul Iisus a fost dus să fie tăiat împrejur potrivit prescripțiilor Legii Vechiului Testament și să i se pună numele de Iisus, nume mai presus de orice nume despre care Sf. Ap. Pavel spune că este mai presus de orice nume iar în numele Lui tot genunchiul să se plece a tuturor celor de jos cât și a puterilor de sus. În epistola către Filipeni Sf. Ap. Pavel scrie: "să nu caute nimeni numai ale sale, ci fiecare și ale altuia. Gândul acesta să fie în voi, care era și în Hristos Iisus, Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu, Ci S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte, și încă moarte de cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preaînălțat și L-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume; Ca într-o nume al lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt, și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl (Filipeni, 2, 4- 11).

Hristos a primit tăierea împrejur ca să se arate că într-adevăr s-a născut și a avut cu adevărat trup omenesc. Apoi prin aceasta a plinit Legea Veche despre care mai târziu va spune: "Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci s-o împlinesc" (Matei 5.17). În al treilea rând prin aceasta a arătat că a venit să ne elibereze din robia Legii, și să ne arate că El a venit să ne aducă altă tăiere împrejur mai sfântă și mai curată decât cea din Legea Veche. Prin primirea tăierii împrejur arată că este gata de jertfă, să sufere toate și să plinească toate poruncile Legii, își arată mila și dragostea Sa nemărginită și în al șaselea rând a pecetluit sfârșitul tăierii împrejur cea după trup a legii, care a ținut timp de peste 2400 de ani, de la Avraam până la Hristos și în locul ei ne va lăsa Botezul creștin prin apă și prin Duh.

În prima zi a anului îl prăznuim pe Sf. Vasile cel Mare. El s-a născut în Cezareea Capadociei, în anul 330, dintr-o familie creștină foarte evlavioasă, cu 10 copii, dintre care 5 au devenit sfinți prin darul lui Dumnezeu și viața lor aleasă, și îi avem în calendarul sfințeniei creștine. De asemenea și părinții lui, Vasile și Emilia precum și bunica lui, Macrina sunt numărați în rândul sfinților.

După ce a învățat la cele mai vestite școli ale vremii, a primit botezul la Iordan, a devenit călugăr și preot în patria sa, apoi arhiepiscop al Cezareii Capadociei timp de 9 ani.

A scris multe canoane și cărți de învățătură, de la el ne-a rămas o sfântă liturghie pe care o slujim de 10 ori pe an. A desfășurat o bogată lucrare filantropică. El a înființat primele azile de bătrâni, case de ocrotire pentru văduve, pentru orfani, a înființat primele spitale, leprozerii. Toate aceste așezăminte au căpătat numele de vasiliade.

În anul 379, când avea 49 de ani, Sf. Vasile cel Mare și-a dat sufletul cu pace în mâinile Marelui Arhiepiscop Iisus Hristos, a trecut la cele veșnice.

În prima zi a anului sărbătorim Anul Nou, zi de bilanț, de retrospectivă, zi în care trebuie să ne aducem aminte de darurile lui Dumnezeu ce se revarsă neconținut asupra noastră și pentru care îi datorăm recunoștință.

Dacă privim cu luare aminte la viața noastră, ne putem da seama ușor că sunt atâtea lucruri pe care le avem de la Dumnezeu și pentru aceasta se cuvine să fim recunoscători. Viața noastră, a fiecăruia dintre noi, este de multe ori în primejdii și simțim adesea că nici noi, nici altcineva nu ne poate ajuta. Atunci chemăm ajutorul lui Dumnezeu și spunem: „Doamne, ajută-mi”, „Doamne ajută-ne”. Iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu ne înconjoară ca aerul, ne luminează și ne încălzește ca lumina soarelui. De ajutorul lui ne împărtășim chiar atunci când nu ne dăm seama. Suntem noi conștienți de toate acestea? De câte ori am primit ajutorul lui și apoi am uitat să-i mulțumim. Noi părinții ne-am rugat de atâtea ori pentru sănătatea și binele copiilor noștri. Am mulțumit după aceea lui Dumnezeu? Sunt multe și felurite podoabe ce pot înfrumuseța sufletul creștinului, dar în cununa vieții creștine recunoștința ocupă un loc deosebit. Ea este mărturia credinței, a nădejzii și a dragostei. Este dovada unei adevărate vieți duse după voia lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a făcut pe om și l-a pus stăpân peste întreaga făptură. Omul a greșit față de Creator. Dumnezeu Creatorul însă nu l-a scos pe om din „sfera preocupărilor Sale”, și la plinirea vremii a trimis Mântuitor și Izbăvitor, pe Unul Născut Fiul Său. Dumnezeu ne-a înzestrat cu această viață și ne poartă mereu de grijă. Să nu uităm aceasta și pentru toate să-l mulțumim.” Laudă suflete al meu pe Domnul și nu uita tot binele pe care ți l-a făcut”, spune inspirat psalmistul David.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că: „Nimic nu este atât de plăcut lui Dumnezeu ca recunoștința față de El și față de alții. Cel ce îi mulțumește lui Dumnezeu îi mulțumește pentru toate”.

Uneori socotim, după mintea noastră, că Dumnezeu nu ne ajută, că și-a întors fața de la noi, atunci când asupra noastră se abat încercări de tot felul, suferințe, sau socotim noi că Dumnezeu nu ne împlinește cererile noastre exprimate prin rugăciune. Chiar și atunci să nu conținem a-l mulțumi și să fim mereu recunoscători. Astfel Sf. Ioan Gură de Aur ne spune că: „Nimic nu poate fi mai sfânt ca limba aceea care mulțumește lui Dumnezeu pentru cele neplăcute. O astfel de limbă cu nimic nu este mai prejos de limba martirilor și de aceea și aceasta ca și aceea se încununează. Pentru că și această limbă a fost silită de călău (diavolul) să se lepede de Dumnezeu și să-l hulească pentru că și aici a încercat diavolul cu raționamentele sale ca să o momească și să o întunece cu fel de fel de nemulțumiri, însă n-a folosit la nimic. Dacă deci suferi și mulțumești lui Dumnezeu, te-ai învrednicit de cununa muceniciei.

De cele mai multe ori socotim că trebuie să fim cu recunoștință față de Dumnezeu și să-i mulțumim doar atunci când avem de toate și nu ducem lipsă de nimic. Același sfânt părinte al Bisericii ne spune: „Să nu ne închipuim că sărăcia este un rău; și nici bogăția nu este un bun, ci singurul bun este a mulțumi lui Dumnezeu.... A venit bunăstarea? Mulțumește-l lui Dumnezeu și bunăstarea îți va fi temeinică. A sosit nenorocirea? Mulțumește-l lui Dumnezeu și

nenorocirea se va curma”.

Suntem datori să mulțumim părinților noștri, atât cât sunt în viață, dar și după trecerea lor la cele veșnice. Sunt datori cu recunoștință elevii față de învățătorii și profesorii lor, Datorăm recunoștință preoților și să vă rugați pentru ei așa precum și dânșii se roagă pentru mântuirea sufletelor dumneavoastră. Suntem datori cu recunoștință față de toți binefăcătorii noștri. Nu vom uita să fim recunoscători obștii din care facem parte, poporului și neamului nostru românesc și dreptcredincios. Cu mulțumire și recunoștință să fim față de toți binefăcătorii noștri, față de toți oamenii, pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu. Dorim tuturor ca Anul Nou să vă fie cu pace, bucurie și binecuvântare de la Bunul Dumnezeu, Căruia se cuvine slava în vecii vecilor. Amin.

Pr. Prot. Vasile Aurel Pop